

Левски, Ст. Караджа, Илю войвода, Македонски и много други. Раковски, съ помощта на сърбитѣ и съ помощи отъ български родолюбци, облѣкълъ съ войнишки дрехи българскитѣ доброволци и ги въоръжилъ. Разпредѣлилъ дружината на по-малки части — роти и взводове — и на всѣка частъ поставилъ началникъ. А надъ цѣлата дружина застаналъ самъ той. Облѣченъ въ офицерски дрехи, препасанъ съ скъпа сабя и добре въоръженъ, яхналъ на хубавъ конь или съ файтонъ, придруженъ отъ своитѣ помощници, той обикалялъ българската войска, която била разположена край Бѣлградъ, и давалъ нареждания да се обучава тя по войнишки.

Тукъ Раковски билъ като български царъ безъ царство. Образувалъ привременно правителство, ималъ печатъ и българско знаме. Изпратилъ тайно куриери въ България до вѣрни хора и стари войводи да ги извести да бждатъ готови за възстание, щомъ легията стигне въ България.

И чакалъ войната да пламне. И ето турци и сърби се скарали въ Бѣлградъ и се сбили. Намѣсили се и българитѣ. Ст. Караджа и Македонски се спустили въ разправията и убили единъ турски дружиненъ командиръ. Турската войска скоро се прибрала въ крепостта и почнала да обстрелва града. Сърбитѣ и българитѣ ги нападнали. Войната почнала. Но европейскитѣ държави се намѣсили, и тя била прекратена.

Сръбското правителство предложило на Раковски да напустне Сърбия. И той се принудилъ да разпустне легията си. Българскитѣ доброволци заминали, кой накъде намѣри за добре. Раковски останалъ самъ.

Сега на кжде?

Д. Чолаковъ